

สรุปผลการวิจัยและเสนอแนะ

การศึกษาคั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อวิเคราะห์ลักษณะการอ่านผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12 ซึ่งพอจะสรุปขั้นตอนและผลการศึกษาค้นคว้า ได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการอ่านผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากหนังสือเรียนภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533)

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2534 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12 จำนวนนักเรียนที่ใช้ในการศึกษารวมทั้งสิ้น 150 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. แบบทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียน
2. แบบวิเคราะห์การอ่านผิด
3. แบบตรวจสอบข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียนจำนวน 10 ข้อความ ไปใช้กับตัวอย่างประชากรเป็นรายบุคคลขณะที่นักเรียนอ่านออกเสียงผู้วิจัยจะบันทึกลักษณะการอ่านผิดของนักเรียนตามสัญลักษณ์ที่กำหนดพร้อมทั้งบันทึกข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียนจากแบบตรวจสอบข้อบกพร่องที่กำหนดให้ และบันทึกการอ่านออกเสียงของนักเรียนทุกคนลงในแถบบันทึกเสียง เพื่อนำมาตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัย ได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำผลการอ่านออกเสียงของนักเรียนเป็นรายบุคคลมาวิเคราะห์หาลักษณะการอ่านผิดของนักเรียน
2. นำลักษณะการอ่านผิดต่าง ๆ ของนักเรียนมาแยกประเภทหาความถี่และค่าร้อยละ และจัดลำดับลักษณะการอ่านผิดจากมาก ไปหาน้อย
3. นำผลที่ได้จากแบบตรวจสอบข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงมาหาค่าร้อยละและเรียงลำดับพฤติกรรมการอ่านออกเสียงที่ไม่ถูกต้องจากมาก ไปหาน้อยและเสนอในรูปของความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ลักษณะการอ่านผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12 พบว่าลักษณะการอ่านผิดของนักเรียนในแต่ละประเภทมีปัญหาไม่รุนแรงนักในแต่ละประเภท ดังต่อไปนี้

อันดับที่ 1 การอ่านผิดโดยพิจารณาจากการช่วยของผู้ทดสอบ มีจำนวนความถี่สูงสุดคือ 762 คิดเป็นร้อยละ 37.12

อันดับที่ 2 การอ่านผิดโดยพิจารณาจากความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้แก่การจับใจความในการอ่านไม่ได้ มีจำนวนความถี่รองลงมาคือ 474 คิดเป็นร้อยละ 23.13

อันดับที่ 3 การอ่านผิดโดยพิจารณาจากโครงสร้างของคำ ได้แก่การอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิด รวมถึงการอ่านผิดมาตราสะกด มีจำนวนความถี่รวม 285 คิดเป็นร้อยละ 13.91

อันดับที่ 4 การอ่านผิดโดยพิจารณาจากความหมายของคำ, กลุ่มคำ หรือประโยค ได้แก่การอ่านกลายเป็นคำอื่น มีจำนวนความถี่รวม 184 คิดเป็นร้อยละ 8.98

อันดับที่ 5 การอ่านผิดโดยพิจารณาจากลักษณะการเรียงลำดับคำ กลุ่มคำ หรือประโยคในข้อความผิด ได้แก่ การอ่านข้ามคำ การอ่านเพิ่มคำ หรืออ่านสอดแทรกเข้าไป และการอ่านซ้ำคำ กลุ่มคำหรือประโยค มีจำนวนความถี่รวม 176 คิดเป็นร้อยละ 8.59

อันดับที่ 6 การอ่านผิดโดยพิจารณาจากจังหวะการอ่าน ได้แก่การอ่านผิดวรรคตอน แบ่งวรรคตอนไม่ถูก การอ่านสะกดที่ละตัว และการอ่านหลงบรรทัด มีจำนวนความถี่รวม 74 คิดเป็นร้อยละ 3.61

อันดับที่ 7 การอ่านผิดโดยพิจารณาจากความไม่ชัดเจนในการออกเสียง ได้แก่การออกเสียง ร ล มีจำนวนความถี่รวม 73 คิดเป็นร้อยละ 3.56

อันดับที่ 8 การอ่านผิดโดยพิจารณาจากอวัยวะในการออกเสียงผิดปกติ ได้แก่การอ่านไม่ชัด มีจำนวนความถี่รวม 21 คิดเป็นร้อยละ 1.33

ผลการศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า มีข้อบกพร่องรวมทั้งสิ้น 26 ข้อ

ข้อบกพร่องอันดับที่ 1 คือ การใช้นิ้วชี้ตามคำที่อ่าน คิดเป็นร้อยละ 76.67 ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 2 คือ ต้องอาศัยผู้อื่นอ่านออกเสียงให้ฟัง คิดเป็นร้อยละ 62.00 ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 3 คือ ขาดความรู้ด้านคำศัพท์พื้นฐาน คิดเป็นร้อยละ 48.67
ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 4 คือ อ่านข้ามบางส่วนในประโยค คิดเป็นร้อยละ 43.33
ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 5 คือ อ่านผิดวรรคตอน คิดเป็นร้อยละ 42.67 ของ
ตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 6 คือ อ่านเป็นคำ คิดเป็นร้อยละ 40.67 ของตัวอย่าง
ประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 7 คือ ไม่สามารถเก็บใจความสำคัญ และไม่สามารถแบ่ง
วรรคตอนได้ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 38.67 ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 8 คือ ไม่สามารถเก็บรายละเอียดที่สำคัญ คิดเป็นร้อยละ
34.00 ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 9 คือ อ่านคำง่าย ๆ ผิด คิดเป็นร้อยละ 32.67 ของ
ตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 10 คือ ขาดประสบการณ์ที่จะเข้าใจเรื่องที่อ่าน คิดเป็น
ร้อยละ 32.00 ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 11 คือ ละเลยเครื่องหมายวรรคตอน คิดเป็นร้อยละ
28.00 ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 12 คือ ไม่สามารถใช้เนื้อความแวดล้อมในการเดาความ
หมายของคำ คิดเป็นร้อยละ 26.00 ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 13 คือ อ่านซ้ำไปซ้ำมาจนเป็นนิสัย คิดเป็นร้อยละ 24.00
ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 14 คือ การควบคุมเสียงและการออกเสียงพูด คิดเป็นร้อยละ
22.67 ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 15 คือ ไม่สามารถแยกแยะเสียง คิดเป็นร้อยละ 20.67
ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 16 คือ ไม่สามารถหาความหมายของคำ คิดเป็นร้อยละ

19.34 ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 17 คือ การวางท่าทางขณะอ่าน และรีบเร่งอ่านเร็วเกินไป

คิดเป็นร้อยละ 16.67 ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 18 คือ การวางหนังสือห่างตา คิดเป็นร้อยละ 14.67 ของ

ตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 19 คือ ขาดสมาธิ คิดเป็นร้อยละ 12.67 ของตัวอย่าง

ประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 20 คือ อาการเคลื่อนไหวของร่างกายที่แสดงความตึงเครียด

คิดเป็นร้อยละ 8.67 ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 21 คือ มีอาการเพ้อสตา คิดเป็นร้อยละ 7.33 ของตัวอย่าง

ประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 22 คือ ก่ออหยาในการอ่าน คิดเป็นร้อยละ 6.67 ของ

ตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 23 คือ อ่านอย่างเถลไถล คิดเป็นร้อยละ 5.34 ของ

ตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 24 คือ มีช่วงความตั้งใจในการอ่านสั้น คิดเป็นร้อยละ 4.67

ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 25 คือ ตาเคลื่อนไหวไม่สม่ำเสมอ และศีรษะเคลื่อนไหวใน

ขณะอ่าน คิดเป็นร้อยละ 2.67 ของตัวอย่างประชากร

ข้อบกพร่องอันดับที่ 26 คือ สายตามองเห็นไม่ชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 1.33 ของ

ตัวอย่างประชากร

อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

จากผลการวิเคราะห์ลักษณะการอ่านผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12 พบว่ามีลักษณะการอ่านผิดในประเภทต่าง ๆ ซึ่งพอจะกล่าวถึงสาเหตุและการแก้ไข ได้ดังนี้

1. ลักษณะการอ่านผิดโดยพิจารณาจากการช่วยของผู้ทดสอบ เป็นลักษณะการอ่านผิดที่พบมากที่สุด มีความถี่ของการช่วยอ่าน 762 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 377.19 ซึ่งจะเห็นว่า เป็นปัญหาไม่รุนแรงนัก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากโรงเรียนร่วมพัฒนาหลักสูตรเป็นโรงเรียนที่มีความพร้อมในการเป็นผู้นำด้านการใช้หลักสูตร ค่อนข้างจะมีความพร้อมด้านบุคลากรที่มีประสิทธิภาพ ด้านอาคารสถานที่ ด้านวัสดุอุปกรณ์ช่วยในการสอน ตลอดจนมีการพัฒนาทางด้านเทคนิคการสอน และโรงเรียนส่วนใหญ่จะเป็นโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชุมชนเมืองเป็นส่วนใหญ่ นักเรียนโดยมากจะเป็นนักเรียนที่มีความพร้อม มีฐานะความเป็นอยู่ค่อนข้างดี ซึ่งจะมีผลทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านค่อนข้างสูง ดังผลวิจัยของสวัสดิ์ ประทุมราช (2504) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดพระนคร พบว่าเด็กที่มีฐานะเศรษฐกิจสูง อ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ

จากการใช้แบบตรวจสอบข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียนร่วมกับแบบทดสอบการอ่านออกเสียง สามารถวิเคราะห์ถึงสาเหตุการช่วยของผู้ทดสอบได้ ดังนี้

จากการวิเคราะห์ลักษณะการอ่านผิดจากการช่วยของผู้ทดสอบพบว่ามีความสอดคล้องกับผลการตรวจสอบข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน คือ

1. นักเรียนต้องอาศัยผู้อ่านออกเสียงให้ฟัง มีร้อยละ 62.00
2. นักเรียนขาดความรู้ด้านคำศัพท์พื้นฐาน มีร้อยละ 48.67

นอกจากข้อบกพร่องทางด้าน การอ่านออกเสียงทั้ง 2 ข้างต้นแล้ว พบว่า ข้อบกพร่องอื่น ๆ ที่ครูควรช่วยเหลือ เพื่อช่วยให้การอ่านของเด็กมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดัง เช่น การวางท่าทางขณะอ่าน การขาดสมาธิ อาการเคลื่อนไหวของร่างกายที่แสดง ความ คึงเครียด อาการเพ้อซตา ท้อถอยในการอ่าน การอ่านอย่างเถลไถล มีร้อยละเรียงตาม ลำดับ ดังนี้ 16.67, 12.67, 8.67, 7.33, 6.67 และ 5.34

ลักษณะการอ่านผิดโดยพิจารณาจากการช่วยของผู้ทดสอบจากการทดสอบการ อ่านออกเสียงพบว่า นักเรียนจะอ่านแบบตะกุกตะกัก สะกดทีละตัวถ้าอ่านไม่ออกก็จะหยุดอ่าน ไม่อ่านต่อ จนกว่าครูจะบอกคำนั้น เด็กจึงจะอ่านตาม ได้ อาจเป็นเพราะนักเรียนมีระดับสติ ปัญญาช้ากว่าเพื่อน ๆ ครูเร่งสอน โดยไม่ทบทวนสิ่งที่เรียนผ่านไป แล้ว ครูควรจัดสอนซ่อมเสริม ก่อนที่ครูจะสอนซ่อมเสริม ให้เด็กคนใด ครูจะต้องสืบทราบสาเหตุของปัญหาที่ทำให้เด็กเกิด ความล้มเหลวในการเรียนเสียก่อน เพื่อที่จะสอนซ่อมเสริมให้ถูกจุด และวางแผนว่าจะจัดการ เรียนการสอนอย่างไร จึงจะเหมาะสมกับปัญหาของเด็กคนนั้น ๆ ครูที่ช่างสังเกตจะสามารถ เห็นจุดบกพร่องของเด็กได้ง่าย รู้ข้อดีของแต่ละคน ตลอดจนทักษะต่าง ๆ ที่ควรสอนซ่อม เสริมให้แก่เขา

เทคนิคในการวินิจฉัยมีอยู่ 2 อย่างคือ

1. การวินิจฉัยอย่างเป็นทางการ มักจะใช้แบบทดสอบมาตรฐาน
2. การวินิจฉัยอย่างไม่เป็นทางการ มักจะใช้แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง จากการสังเกตและการบันทึกประจำวัน พฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน สังเกตจากผลงานที่ ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหรือการบ้าน สังเกตจากการอ่านออกเสียงและอ่านในใจ เป็นต้น

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเด็กที่ครูควรทราบในการวินิจฉัยการอ่านของนักเรียน

คือ

1. ความสามารถในการเรียนรู้ หรือระดับสติปัญญา มักจะใช้ข้อทดสอบ
เชาว์ (I.Q)
2. ผลการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะวิชาในกลุ่มทักษะ คือ ภาษาไทย
และคณิตศาสตร์
3. ประวัติของเด็กเกี่ยวกับครอบครัว สุขภาพ บุคลิกภาพ ซึ่งเป็นข้อมูล
ที่ได้จากที่บ้านและโรงเรียน
4. ผลการวินิจฉัยว่าเด็กควรจะได้รับบริการสอนซ่อมเสริมอย่างไร
(ประคอง สุทessar, 2526)

เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญาและทางการเรียนรู้ควรได้รับการสอนซ่อมเสริมเช่นเดียวกัน (อำไพ สุจริตกุล, 2516) กล่าวว่า นอกจากนั้นครูควรมีอุปกรณ์การสอน เช่น บัตรคำ บัตรภาพ แผนภูมิประสบการณ์ แบบฝึก บทเรียนสำเร็จรูป กิจกรรมต่าง ๆ เพิ่มเติม เพื่อฝึกทักษะให้เด็กเพิ่มขึ้น สมิทและคนอื่น ๆ (Smith and others, 1976) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้การเรียน อ่าน เขียนของนักเรียนประสบความล้มเหลว เป็นเพราะนักเรียนขาดทักษะพื้นฐานในการเรียน หรือแม้จะมีทักษะเหล่านี้อยู่บ้างก็เป็นทักษะที่ไม่มีประสิทธิภาพ ทักษะเหล่านั้น ได้แก่ ทักษะทางการรับรู้ ทักษะทางการได้ยิน ทักษะทางการเห็น และทักษะทางการพูด นอกจากขาดทักษะพื้นฐานแล้วเด็กยังขาดโอกาสในการเรียนอ่าน เขียน อย่างเสรี เด็กไม่มีโอกาสอ่านออกเสียงเพียงพอ ไม่สามารถแสดงตนในชั้นเรียนอย่างมีอิสระและที่สำคัญคือ ระบบภายในห้องเรียนเป็นต้นว่า ระบบการเรียนไม่ดี ไม่มีประสิทธิภาพ อุปกรณ์การสอนไม่ดี ขาดการให้ข้อมูลย้อนกลับหรือการประเมินผล และขาดการสอนซ่อมเสริมให้แก่เด็กเรียน เมื่อครูมีความเข้าใจและตระหนักถึงสิ่งที่จะช่วยให้เด็กมีการอ่าน ได้ดีขึ้นดังกล่าวไม่ว่าจะในรูปแบบด้านการสอน หรือในรูปแบบที่ช่วยเด็กในด้านของจิตใจ เช่น ช่วยลดความกังวลใจในด้านของสภาวะแวดล้อมหรือในด้านของความบกพร่องทางร่างกายของเด็ก เพื่อช่วยให้เด็กลดความกังวลใจของนักเรียนและหาทางให้เขาได้ระบายคลั่งคลายปัญหาเหล่านั้น เมื่อเขาเกิดความสบายใจคลาย

กังวลแล้ว เขาก็อาจจะสนใจสิ่งที่อยู่ตรงหน้ามากขึ้น (ประภาศรี สืออำไพ, 2524) นั่นคือ เด็กจะมีสมาธิในการอ่านมากขึ้น ไม่ทอดขยในการอ่าน อ่านอย่างตั้งใจด้วยท่าทางและน้ำเสียง ที่บ่งบอกถึงความมั่นใจ ปัญหาจากลักษณะการอ่านผิดประเภทนี้ ก็จะลดปัญหาไปได้มากขึ้น

2. การอ่านผิดโดยพิจารณาจากความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ได้แก่ การอ่านจับใจ ความในการอ่านออกเสียง ไม่ได้มีความถี่ของการตอบผิด 474 ครั้งคิดเป็นร้อยละ 23.13 พบว่ามีความสอดคล้องกับผลการตรวจสอบข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน คือ

1. นักเรียนไม่สามารถเก็บใจความสำคัญ มีร้อยละ 38.67
2. นักเรียนไม่สามารถเก็บรายละเอียดที่สำคัญ มีร้อยละ 34.00
3. นักเรียนขาดประสบการณ์ที่จะเข้าใจเรื่องที่อ่าน มีร้อยละ 32.00

การอ่านเพื่อความเข้าใจนักเรียนจะต้องมีความสามารถที่จะเข้าใจถ้อยคำ ที่ได้อ่านอย่างครบถ้วน ต้องมีความรู้ในด้านศัพท์อย่างกว้างขวาง การรู้ความหมายของคำศัพท์ จะทำให้เราเข้าใจเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี การสะสมประสบการณ์ของผู้ที่อ่านมากจะช่วยให้เข้าใจ เรื่องราวได้ดีกว่าผู้ที่มีประสบการณ์น้อย การทบทวนความเข้าใจในเรื่องที่อ่านเป็นระยะ ๆ ควรฝึกทบทวนข้อความที่ได้อ่านอยู่เสมอ ฝึกตั้งคำถามถามตัวเองขณะที่อ่านจะช่วยให้เกิดการ จำและระลึกย้อนข้อความที่ได้อ่านไปแล้ว และได้ลำดับความคิดเรื่องที่อ่านทำให้เข้าใจไม่ สับสน การตั้งคำถามถามตนเองขณะอ่านหนังสือจะเป็นวิธีฝึกความเข้าใจได้วิธีหนึ่ง ประการ สำคัญนักเรียนควรได้รับการปลูกฝังนิสัยที่ดีในการอ่าน คือ ควรมีความตั้งใจและสนใจในการ อ่านอย่างแน่วแน่ ไม่ใจลอย ให้ใช้สายตาและสมองคิดในขณะที่อ่านหนังสือเพื่อทำความเข้าใจ เรื่อง (สมิตรา อังวัฒนากุล, 2525) และเรื่องที่เด็กอ่านไม่ควรยากเกินไป ครูต้องคำนึง ถึงหลักจิตวิทยา และความสนใจของเด็กในวัยที่ครูสอนด้วย เช่น เด็กอายุ 4-6 ปี เริ่มมี ความคิดคำนึงและจินตนาการมากขึ้น เด็กชอบเรื่องเทพนิทานและนิยายต่าง ๆ สนใจอยาก รู้จักเห็นเกี่ยวกับธรรมชาติของคน นก สัตว์ ต้นไม้ และเรื่องเกี่ยวกับชีวิต สิ่งแวดล้อม และข้อบทหนังสือที่มีรูปภาพ เด็กอายุประมาณ 7-8 ปี ยังชอบนิทาน นิยาย ตลอดจนนิทาน พื้นบ้าน นิทานตำนาน เช่น ศรีธนะไชย ท้าวแสนแปม หรือนิทานที่คิดขึ้นใหม่ นอกจากนี้ยังสนใจ

เกี่ยวกับชีวิตจริงมากขึ้น ชอบฟังหรือฮากรู เรื่องของเด็กอื่นในวัยเดียวกันว่ามีชีวิตเป็นอยู่อย่างไร ชอบเรื่องชวนคิด (วิทยวน อินทรกำแหง, 2517)

จากการทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียนในด้านการอ่านจับใจความ พบว่าเด็กมีข้อบกพร่องในด้านนี้มากเป็นอันดับ 2 และคำถามที่นักเรียนตอบผิดมากที่สุดเป็นคำถามที่เด็กต้องวิเคราะห์ข้อความอย่างง่าย ๆ คือ ถามว่าจากข้อความที่นักเรียนอ่านแล้วมีสัตว์ชนิดใดจริงควรตั้งคำถามหัดให้นักเรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ด้วยตนเอง ให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ

3. การอ่านผิดโดยพิจารณาจากโครงสร้างของคำ ได้แก่ การอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิด รวมทั้งการอ่านผิดมาตราตัวสะกด มีความถี่ของการอ่านผิด 285 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.91 จากการวิเคราะห์ลักษณะการอ่านผิดประเภทนี้ พบว่ามีความสอดคล้องกับผลการตรวจสอบข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน ดังนี้

1. นักเรียนไม่สามารถแยกแยะเสียง มีร้อยละ 20.67
2. การวางหนังสือห่างตา มีร้อยละ 14.67
3. นักเรียนมีสายตามองเห็นไม่ชัดเจน มีร้อยละ 1.33

จากการทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียน พบว่านักเรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะผิด เช่น คำ อ่านเป็น ทำ มา อ่านเป็น หา ตะ อ่านเป็น แปะ ลูกแพะ อ่านเป็น ลูกแกะ แม่ อ่านเป็น แแม่ อ่านออกเสียงสระผิด เช่น มา อ่านเป็น มี เจอะ อ่านเป็น เจอ กิริยา อ่านเป็น กิริยา เดชะ อ่านเป็น เดชะ ยอม อ่านเป็น ยาม อ่านออกเสียงวรรณยุกต์ผิด เช่น ไว้ อ่านเป็น ไว ใต้ อ่านเป็น ใต้ นำ อ่านเป็น น้ำ ก่อน อ่านเป็น ก้อน กว๊ายเตี๊ยะ อ่านเป็น กว๊ายเตี๊ยะ อ่านวรรณยุกต์ผิด เช่น ตัวน้อง อ่านเป็น ตัวน้อย ร้อน อ่านเป็น ร้อง เทียง อ่านเป็น เที้ยว สวย อ่านเป็น สวด เข้าแถว อ่านเป็น เข้าแถม สาเหตุที่เด็กอ่านผิดอาจเนื่องมาจากนักเรียนจำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์สับสน นักเรียนยังแยกพยัญชนะ เสียงสูง กลาง และต่ำไม่ได้ ทำให้ผันเสียงวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง (วิจิตรา เจือจันทร์, 2533) จึงทำให้เสียงผิดไป แล้วยังทำให้ความหมายผิด

ไปด้วย (ผะอบ โปะษะกษณะ, 2521) นอกจากนี้ อาจจะเกิดจากสาเหตุเนื่องมาจากการอ่านไม่ชัด อวัยวะออกเสียงผิดปกติ ซึ่งจะกล่าวถึงในข้อต่อไป ครูจะต้องหาสาเหตุข้อบกพร่องของเด็กเป็นรายบุคคล โดยเฉพาะปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กเริ่มเรียน เพราะยังจำหลักเกณฑ์ไม่ได้ เช่น คำที่ใช้อักษรต่ำและอักษรสูง ที่มีวรรณยุกต์ คำที่ใช้ประสม เช่น เปลี่ยนเหมือน คำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงมาตรา เช่น พืช เมฆ บริเวณ (อนุศรี อัมประไพ, 2530) นอกจากนี้ อาจเกิดขึ้นจากการรับรู้ทางด้านสายตายังไม่เพียงพอ การมองอักษรกลับ ซึ่งควรฝึกให้เด็กมีความพร้อมทางสายตามากขึ้น ครูอาจใช้วิธีการสอนต่าง ๆ ที่เหมาะสม เช่น การใช้ภาพช่วยในการสอนอ่าน การใช้บัตรคำ การใช้แผนภูมิจากประสบการณ์ในเรื่องใกล้ตัวเด็ก รวมทั้งแบบฝึกต่าง ๆ ที่ช่วยในการสอนอ่าน

4. การอ่านผิดโดยพิจารณาจากความหมายของคำ ได้แก่ การอ่านคำกลายเป็นคำอื่น มีความถี่ของการอ่านผิด 184 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.98 จากการวิเคราะห์ลักษณะการอ่านผิดประเภทนี้ พบว่ามีความสอดคล้องกับผลการตรวจสอบข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน ดังนี้

1. นักเรียนอ่านคำง่าย ๆ ผิด มีร้อยละ 32.67
2. นักเรียนไม่สามารถใช้เนื้อความแวดล้อมในการเดา มีร้อยละ 26.00
3. นักเรียนไม่สามารถหาความหมายของคำ มีร้อยละ 19.34

จากการทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียน พบว่า เด็กมีการอ่านคำกลายเป็นคำอื่น เช่น ชัน อ่านเป็น นัง กับ อ่านเป็น และ โต๊ะ อ่านเป็น เตียง คนชาย อ่านเป็น คนข้างหน้า เข้าแถว อ่านเป็น แดกแถว เป็นต้น สาเหตุที่เด็กอ่านผิดอาจเนื่องมาจากนักเรียนอ่านคำนั้นไม่ได้ จึงเดาความหมายไป การเดาความหมายของเด็กก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์เด็ก สิ่งที่อยู่ใกล้ตัว เช่น เข้าแถว เป็น แดกแถว หรือเป็นคำที่เด็กเคยอ่านหรือเคยได้เรียนมาแล้วแต่จำคำไม่ได้ เช่น ฟัก อ่านเป็น เฝ้า หรือคำว่า คำ อ่านเป็น ลูกหมา แสดงว่าเด็กมีพื้นฐานความรู้ว่า คำ เป็นชื่อลูกหมา แต่อ่านคำว่า คำ ไม่ได้จึงเดาเป็นลูกหมา หรือคำว่า แมก้า อ่านเป็น อีกา หรือ

แม่ไก่ นั้นหมายถึงเด็กเตาะจากประสบการณ์เดิมทั้งสิ้น การสอนอ่านของครูจึงควรสอนจากประสบการณ์เดิมของเด็ก บัตรภาพ บัตรคำ ชุดการสอน "แผนภูมิประสบการณ์ควรว" เป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตแวดล้อมของเด็ก ก่อนสอนคำที่อยู่ใกล้ตัว ดังเช่น พิมพ์อ้าย อินทรวัตร (2520) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องการสร้างชุดการสอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้สัมพันธ์กับสภาพและปัญหาของท้องถิ่นชนบทจังหวัดสงขลา โดยวิเคราะห์ระบบผลการศึกษาได้สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นสามารถนำไปใช้ได้ผลดีเช่นเดียวกับ ผลการศึกษาของสาโรจน์ แห่งยัง (2519) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนจากชุดการสอนที่สร้างขึ้น โดยวิชัยเคราะห์ระบบและสัมพันธ์กับปัญหาท้องถิ่น กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากการสอนของครูตามปกติ ผลการศึกษาพบว่า ชุดการสอนนี้สามารถพัฒนา และตอบสนองจุดมุ่งหมายในการเรียนของผู้เรียนได้

5. การอ่านผิดโดยพิจารณาจากลักษณะการเรียงลำดับคำ กลุ่มคำ หรือประโยคในข้อความผิด ได้แก่ การอ่านข้ามคำ การอ่านเพิ่มคำหรืออ่านสอดแทรกเข้าไป การอ่านคำ กลุ่มคำ หรือประโยคซ้ำกัน มีความถี่ของการอ่านผิด 176 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.59 จากการวิเคราะห์ลักษณะการอ่านผิดประเภทนี้ พบว่ามีความสอดคล้องกับผลการตรวจสอบข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน ดังนี้

1. นักเรียนอ่านข้ามบางส่วนของประโยค มีร้อยละ 43.33
2. นักเรียนอ่านเข้าไปข้ามจนเป็นนิสสัย มีร้อยละ 24.00
3. นักเรียนรีบเร่งอ่านเร็วเกินไป มีร้อยละ 16.67

ข้อบกพร่องทางด้านการอ่านข้ามคำ หรือการอ่านเพิ่มคำมีสาเหตุเกิดจากความรีบร้อนในการอ่าน เด็กพบคำยากจึงอ่านข้ามเสีย เกิดความประหม่าหรือตื่นเต้น หรือเกิดจากความบกพร่องทางสายตา ตัวอย่าง เช่น เวลาที่ยังแดดร้อน อ่านเป็นเวลาที่ยังร้อน หรือแกว่กับมะลิหนึ่งเล่นที่ศาลาท่าน้ำ อ่านเป็น แกว่กับมะลิหนึ่งที่ศาลาท่าน้ำ หรือแม่แพะมาช่วยลูกแพะไว้ได้ อ่านเป็น แม่แพะมาช่วยลูกแพะไว้ได้ทัน หรือหมาป่ามาเจอ

ลูกแพะ อ่านเป็น ลูกหมาป่ามาจะลูกแพะ เป็นต้น ข้อเสนอแนะในการแก้ไข ครูต้องบอกเด็กและชี้ข้อผิดให้เด็กทราบ และให้เด็กอ่านใหม่ ใช้กระดาษหรือไม้บรรทัดคั่นทีละบรรทัดแล้วอ่าน และควรเสริมให้กำลังใจเด็กในการอ่าน ส่วนการอ่านคำ กลุ่มคำ หรือประโยคซ้ำกัน จะมีผลเสีย คือ จะทำให้เสียใจความในการอ่าน การอ่านไม่น่าฟัง ตัวอย่างเช่น คำมีบ้านสีแดง อ่านเป็น คำมี...คำมีบ้านสีแดง หรือมันทำวงกลมเลอะเทอะ อ่านเป็น มันทำ...ทำวงกลมเลอะเทอะ ในการอ่านนั้นถ้าประโยคยาวเท่าใดก็จะมีการซ้ำความมากขึ้นเท่ากัน เมื่อมีการซ้ำความมากขึ้นผู้อ่านที่มีทักษะจะใช้เวลาในการรับสารด้วยสายตายน้อยลง เพราะผู้อ่านไม่จำเป็นต้องใช้เวลาหยุดที่จะแยกคำ หรือดูใจเนือเกี่ยวกับความหมายของคำนั้น จำนวนสารที่ได้รับจะขึ้นอยู่กับความยากของข้อความ ทักษะของผู้อ่าน และเกณฑ์ในการตัดสินใจของผู้อ่าน การที่ตั้งเกณฑ์ในการแยกคำไว้สูงจะทำให้ไม่สามารถจำคำได้เร็ว พอที่จะเข้าใจความหมายได้ ผู้อ่านมักจะไม่กล้าเดาเพราะกลัวว่าจะผิดหรือทำให้เป็นผู้อ่านที่ไม่มีประสิทธิภาพ (ศรีสุดา จริยากุล, 2525) ดังนั้น ข้อความที่เด็กจะอ่านในระดับชั้นประถมศึกษาต้นจึงเป็นข้อความที่ไม่ควรยาวมากนัก ถ้าข้อความที่อ่านยาวมากหรือเด็กเจอคำยากและไม่เข้าใจความหมายจะทำให้เด็กลังเลในการอ่านคำนั้น ๆ จึงหยุดคิดและทำความเข้าใจกับคำนั้น โดยอ่านซ้ำคำเก่า วิธีกแก้ไข คือให้นักเรียนตัดกระดาษขนาด 4-5 นิ้ว ใช้ปิดข้อความที่อ่านไปแล้วเพื่อป้องกันการอ่านซ้ำ (คณะนิติปรัชญาโท, 2534) หรือทำกระดาษเป็นกรอบ

รถไฟ

 เจาะช่องตรงกลางให้คำไหลได้พอดีทีละคำและเลื่อนซ้ำ ๆ ให้ครอบคำได้ทั้งคำพอดี เพื่อให้เด็กเรียนสังเกตคำแต่ละคำอย่างใกล้ชิด เมื่อนักเรียนอ่านได้แล้วจึงเลื่อนต่อไปยังคำใหม่ และยกออกเมื่อนักเรียนอ่านได้คล่องขึ้น (เห็นแซ สุภิกัตย์, 2526)

6. การอ่านผิดโดยพิจารณาจากจังหวะการอ่าน ได้แก่ การอ่านผิดวรรคตอน แบ่งวรรคตอนไม่ถูก การอ่านโดยสะกดทีละตัว การอ่านหลงบรรทัด มีความถี่ของการอ่านผิด 74 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.61 จากการวิเคราะห์ลักษณะการอ่านผิดประเภทนี้ พบว่ามีความสอดคล้องกับผลการตรวจสอบข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน ดังนี้

1. นักเรียนใช้นิวซ์ตามคำที่อ่าน มีร้อยละ 76.67
2. นักเรียนอ่านผิดวรรคตอน มีร้อยละ 42.67
3. นักเรียนอ่านเป็นคำ มีร้อยละ 40.67
4. นักเรียนไม่สามารถแบ่งวรรคตอนได้ถูกต้อง มีร้อยละ 38.67
5. นักเรียนละเลยเครื่องหมายวรรคตอน มีร้อยละ 28.00
6. นักเรียนมีศีรษะเคลื่อนไหวในขณะที่อ่าน ตาเคลื่อนไหวไม่สม่ำเสมอ

มีร้อยละ 2.677

เนื่องจากภาษาไทยไม่ใช่เครื่องหมายวรรคตอนเป็นเครื่องหมายแบ่งตอนของข้อความ แต่ใช้วิธีเว้นวรรคเพื่อให้เข้าใจว่าจบความตอนหนึ่ง ๆ การเว้นวรรคตอนจึงสำคัญมาก เพราะถ้าเว้นวรรคผิดก็จะทำให้เสียความไป (พะอบ โปษะภุชณะ, 2521) สาเหตุที่เด็กแบ่งวรรคตอนไม่ถูกต้องเกิดจากนักเรียนแยกพยัญชนะต้นกับสระไม่ออก ทำให้การเว้นวรรคตอนผิด นักเรียนอ่านช้า ตะกุกตะกัก หรือมีความบกพร่องทางสายตา หรือเกิดจากการแบ่งวรรคตอนไม่ถูกเพราะไม่รู้ความหมายของคำนั้น ๆ และนักเรียนอาจจะอ่านรวบอักษรและหยุดตรงกลางวรรค ซึ่งจะทำความหมายของประโยค หรือข้อความผิดไป ครูจึงควรแก้ไขให้นักเรียนฝึกอ่านจนคล่องหรือครูอาจใส่เครื่องหมายวรรคตอนช่วย เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น หรือครูควรอ่านให้ฟังแล้วให้นักเรียนอ่านตามก่อนจนนักเรียนเข้าใจและอ่านเองได้ การอ่านแบบสะกดคำก็เช่นเดียวกัน นักเรียนอาจจะไม่แม่นยำในพยัญชนะสระ และวรรณยุกต์ หรือเกิดจากการไม่เข้าใจความหมายของคำเด็กจึงอ่านไม่ได้ ในระยะแรกครูควรฝึกให้นักเรียนจับหลักในการสะกดให้ได้เสียก่อน เมื่อนักเรียนจับหลักเสียงของพยัญชนะต้นและเสียงสระที่ผสมได้แล้ว ก็ให้จับหลักเสียงตัวสะกดและวรรณยุกต์ต่อไป ครูต้องคอยสังเกตวิธีจับหลักการสะกดของนักเรียนแต่ละคนเหล่านั้นให้ได้ (เพ็ญแข สุกกิตต์, 2526)

สติฟานิส (Stefanides, 1976) ได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำของนักเรียนจะดีหากนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการสะกดคำ ครูที่มีทัศนคติชอบการสอนสะกดคำและชอบนักเรียนที่สอน จะช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์และทัศนคติทางบวกของนักเรียนในการเรียนสะกดคำ การใช้นิวซ์ตามคำที่อ่านจะใช้กับนักเรียนที่เพิ่งเข้าโรงเรียนเท่านั้น ไม่ควรให้นักเรียนติดเป็นนิสัย

เพราะจะทำให้ภักเรียนอ่านเป็นคำ การอ่านจะผิดความหมายหรือขาดความสละสลวยได้เช่นกัน การที่สระเคลื่อนไหวในขณะที่อ่านจะทำให้เด็กคิดว่าตนเองมีความมั่นใจมากขึ้น หรือให้การอ่านมีจังหวะ ซึ่งไม่ควรจะทำเพราะทำให้เสียบุคลิกภาพ และตาจะเคลื่อนไหวไม่สม่ำเสมอ ทำให้เกิดการอ่านข้ามข้อความ หรืออ่านหลงบรรทัด

ในด้านกาอ่านหลงบรรทัดนั้น อาจเกิดจากความบกพร่องในการกวาดสายตา กลับ โดยปกติแล้วเมื่อเวลาอ่านจบบรรทัดหนึ่ง ๆ ผู้อ่านจะต้องกวาดสายตากลับไปจุดเริ่มต้นของบรรทัดถัดไป การกวาดสายตากลับนี้ ผู้อ่านจะต้องใช้เวลาประมาณ 0.04 ถึง 0.05 วินาที ถ้าผู้อ่านมองข้ามทั้งบรรทัดหรือวางสายตาก่อนหรือหลังคำแรกของบรรทัดใหม่ ผู้อ่านจะต้องกลับไปแห่งสายตาใหม่ ซึ่งถือว่าการเคลื่อนตาแบบหยุดอยู่กับที่ได้เกิดขึ้นแล้ว หากการกวาดสายตาไม่เป็นดังนี้ จะทำให้เกิดการสับสน อ่านข้อความผิดบรรทัด รูปแบบในการเคลื่อนตาจึงสะท้อนถึงประสิทธิภาพการทำงานของสมองส่วนกลาง และแสดงถึงระดับวุฒิภาวะทางการอ่านของเด็กแต่ละคน หากผู้อ่านอ่านได้ไม่มีการหยุดตาอยู่กับที่และการมองย้อนกลับมากเนื่องจากอ่านแล้วไม่เข้าใจผู้อ่านประเภทนี้จึงจำเป็นต้องได้รับการฝึกในเรื่องการจำคำและความเข้าใจมากกว่าฝึกการเคลื่อนตา (สมิตรา อังวัลกุล, 2525)

7. การอ่านผิดโดยพิจารณาถึงความไม่ชัดเจนในการออกเสียง ได้แก่ การออกเสียง ร ล และการออกเสียงควบกล้ำ ร ล ว มีความถี่ของการอ่านผิด 73 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.56 จากการวิเคราะห์ลักษณะการอ่านผิดประเภทนี้ พบว่ามีความสอดคล้องกับผลการตรวจสอบข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน คือ นักเรียนไม่สามารถควบคุมเสียงและการออกเสียงพูด มีร้อยละ 22.67

การใช้ตัว ร ล บางคนอ่าน ล แทน ร นอกจากจะทำให้มีความหมายเป็นคนละอย่างแล้วยังทำให้ขาดความไพเราะอีกด้วย เช่น เรียน (รับความรู้, ฝึกหัด) อ่านเป็น เลียน (เอาอย่างกระทำตาม) จากการทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียน พบว่ามีการอ่านออกเสียง ร ล ผิด แต่การออกเสียงควบกล้ำ ร ล ว นั้นไม่พบการอ่านออก

เสียงผิด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคำควบกล้ำมีน้อยเกินไป คือมีเพียงคำว่า กล้า วงกลม คำที่อ่านออกเสียง ร ล ผิดมีตัวอย่างเช่น ตาชั้นรถไหมหากกล้า อ่านเป็นตาชั้นลดไหมหากกล้า หรือ ลูกแพะร้องเอะอะ อ่านเป็น รุกแพะร้องเอะอะ การออกเสียง ร ล ผิดมักเกิดขึ้นกับนักเรียนที่เรียนหนังสือได้คะแนนดี ได้เกรด 3 ขึ้นไป ทั้งนี้เด็กอาจมีความต้องการที่จะอ่านได้ถูกต้องน่าฟัง การอ่านจึงค่อนข้างเกร็งผิดธรรมชาติไป สาเหตุโดยทั่วไปที่เด็กอ่านออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ บกพร่องเนื่องจากเด็กขาดการฝึกฝนในระยะเริ่มเรียน อักษร ร ล และคำควบกล้ำ ว หรือเกิดจากอวัยวะในการอ่านออกเสียงของนักเรียนยังไม่มีความพร้อมเต็มที่ การอ่านพยัญชนะ ร ให้ปลายลิ้นก้มลงที่ปุ่มเหงือก ห่อลิ้นยกตัวไปที่เพดาน รัวลิ้นหลาย ๆ ครั้ง การอ่านพยัญชนะ ล ให้ปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือกปล่อยลมออกทางข้างลิ้น การอ่านออกเสียงควบกล้ำ เราต้องอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นไปพร้อม ๆ กับพยัญชนะตัวที่สองที่เป็น ร ล หรือ ว โดยเปล่งเสียงเพียงครั้งเดียว ครูควรสร้างแบบฝึกทักษะ ส่งเสริมการใช้อุปกรณ์การสอน การเล่นเกม การใช้เพลงประกอบการสอน โดยเฉพาะตัวครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดี หากออกเสียงไม่ชัดเจน ไม่เอาใจใส่แก้ไขฝึกหัด เด็กจะจำผิดตั้งแต่แรกเกิดความเคยชินติดนิสัยการออกเสียงไม่ชัดเจน หรือออกเสียงผิดพลาด สภาพครอบครัวและชุมชนก็มีส่วนสำคัญในการทำให้เด็กอ่านออกเสียงผิด เช่น ครอบครัวของเด็กที่เกิดในไทย เอาอย่างบิดามารดาของตนที่พูดภาษาไทยไม่ชัด ส่วนมากมักจะพูดคำที่ใช้อักษรควบ ร ล ว ไม่ชัด จะพูด ปลา เป็น ปา ครู เป็น คู นอกจากเลียนแบบผู้ใหญ่แล้ว เด็กยังเอาอย่างเพื่อนด้วย (พยุ่ง ญาณโกมุต, 2501) ประสงค์ ราชณสุข และคณะ (2523) ได้ศึกษานักหนาและวิธีแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา พบว่า พยัญชนะต้น ร และพยัญชนะควบกล้ำ ร ล เป็นปัญหาที่เด็กพื้นราบหรือเด็กไทย ส่วนใหญ่ออกเสียงไม่ชัดเช่นเดียวกันวิธีแก้ไขปัญหาการอ่าน ร ล และคำควบกล้ำไม่ชัดนั้น ประสงค์ ราชณสุข และคณะ (2523) ได้เสนอเทคนิคและวิธีการ ดังนี้

1. ฝึกแก้ไขเป็นกลุ่ม (Group Therapy)
2. ฝึกแก้ไขหน้ากระจกเงา (Mirror Practice)
3. ฝึกบริหารริมฝีปากและลิ้น (Labial and Tounge Exercises)
4. ฝึกฟังและฝึกแยกความแตกต่างของเสียง (Auditory Discrimination)

5. วิธีเร้าและตอบสนอง (Stimulus-Response Method)
6. วิธีแสดงตำแหน่งที่เกิดของเสียง (Phonetic Placement Method)

8. การอ่านผิดโดยพิจารณาจากอวัยวะในการออกเสียงผิดปกติ ได้แก่ การอ่านไม่ชัด และการอ่านติดอ่าง อ่านย้อนคำ มีความถี่ของการอ่านผิด 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.33 จากการวิเคราะห์ลักษณะการอ่านผิดประเภทนี้ พบว่าลักษณะการอ่านผิดที่มีความสอดคล้องกับผลการตรวจสอบข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงของนักเรียน เช่นเดียวกับการอ่านผิด โดยพิจารณาจากความไม่ชัดเจนในการออกเสียง คือการควบคุมเสียง และการออกเสียงพูด มีร้อยละ 22.67 จากการทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียน พบข้อบกพร่องทางด้านการอ่านไม่ชัด เนื่องจากอวัยวะในการออกเสียงผิดปกติ แต่ไม่พบข้อบกพร่องทางด้านลักษณะการอ่านติดอ่าง อ่านย้อนคำ เนื่องจากอวัยวะในการออกเสียงผิดปกติ การอ่านไม่ชัด เช่น ตาชั้นรถไฟ อ่านเป็น ตาอันรถไฟ ลูกแมวชื่อแถม อ่านเป็น ลูกแมวชื่อแถม กล้าเข้าไปในวงกลม อ่านเป็น อ้าเข้าไปในวงกลม แต่ลักษณะการอ่านผิดนี้ไม่รุนแรงนักเพราะได้รับการเอาใจใส่จากครูผู้สอน โดยให้นักเรียนไปรับการแนะนำจากแพทย์เพื่อตรวจสอบความบกพร่องทางสายตา หู และการพูด

จากการวิเคราะห์ลักษณะการอ่านผิดดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยไม่พบลักษณะการอ่านผิด โดยพิจารณาจากภาษาไทยเป็นเกณฑ์ อาจเนื่องมาจากโรงเรียนที่ทำการวิจัยตั้งอยู่ในเขตเมืองเป็นส่วนมาก ครูและผู้ปกครองจะให้ความสำคัญของการศึกษา การเรียนการสอนจะใช้ภาษาไทยแบบมาตรฐานเป็นเกณฑ์ จึงไม่พบการอ่านผิดลักษณะนี้

ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากในการทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียน ปัญหาที่พบค่อนข้างมาก คือ การอ่านตามคำที่อ่าน ทำให้เด็กอ่านเป็นคำไม่ถูกจังหวะในการอ่าน ทั้ง ๆ ที่เป็นเด็กที่อ่านหนังสือออก ครูควรให้เด็กลดความสำคัญของการอ่านขึ้นตามคำที่อ่านลง ควรแนะนำให้เด็กใช้วิธีเริ่มต้นเริ่มเรียนภาษาไทยและควรลดความสำคัญของการอ่านลงตามลำดับ เพื่อให้เด็กอ่านได้คล่องมีประสิทธิภาพในการอ่านมากขึ้น

2. การสอนควรใช้รูปภาพหรือแผนภูมิประกอบการสอนคำหรือเล่าเรื่องจากภาพให้นักเรียนฟัง จากการวิจัยพบว่าเด็กมีลักษณะการอ่านผิดจากการอ่านเพิ่มคำนี้ คำที่เด็กอ่านจะเพิ่มมาจากข้อความในเรื่องนี้ ๆ นั่นคือเด็กกระโดดคำไปตรงเรื่องได้ นักถึงภาพประกอบในบทเรียนนั้นได้ แต่เด็กขาดทักษะด้านการรู้จักศัพท์ หรือไม่แม่นยำในการอ่านศัพท์

3. การตรวจสอบข้อบกพร่องควรกระทำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อจะได้ทราบข้อบกพร่องและความก้าวหน้าของเด็ก จะได้จัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมหรือจัดกิจกรรมต่าง ๆ หรือให้มีการสอนซ่อมเสริม หรือใหม่ โครงการจัดการศึกษาพิเศษแต่เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา การได้ยินหรือการฟัง เพื่อช่วยแก้ไขข้อบกพร่องหรือช่วยเหลือเด็กให้ตรงจุดที่บกพร่อง เพิ่มเทคนิคเป็นนิสัย จะทำให้นิสัยการอ่านที่ผิด มีการอ่านที่ไม่มีประสิทธิภาพ

4. ครูควรมีการติดต่อกับผู้ปกครอง เพื่อให้ผู้ปกครองทราบข้อบกพร่องทางการอ่านของเด็ก และเพื่อหาทางแก้ไข เช่น ในกรณีที่การอ่านผิดเกิดจากความบกพร่องของอวัยวะในการออกเสียง

5. โรงเรียนควรมีอุปกรณ์สำหรับช่วยในการแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่าน เช่น เครื่องบันทึกเสียง ให้นักเรียนอ่านแล้วฟังดูว่าตัวเองอ่านบทประพันธ์อย่างไร และแก้ไขให้ดีขึ้น หรือควรมีจัดหาหนังสือดี ๆ ให้อ่าน มีมุมหนังสือ เพื่อส่งเสริมการอ่านของเด็ก

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสร้างเครื่องมือเพื่อวัดข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงให้มากขึ้นในรูปแบบต่าง ๆ ที่สมบูรณ์และเชื่อถือได้ เพื่อให้ครูได้นำไปใช้ได้อย่างแพร่หลาย
2. ควรมีการขยายขอบเขตพื้นที่การวิจัยทั้งในเขตเมือง และเขตชนบท และควรมีตัวอย่างประชากรที่มากขึ้น เพื่อให้ทราบปัญหาทางการอ่านออกเสียงให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น จะได้เป็นข้อมูลสำคัญที่จะให้หน่วยงานทางด้านการศึกษาตระหนักถึงปัญหาและหาทางแก้ไขช่วยเหลือ ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย